

Hồi thứ Mười Sáu

Gặp Người Cũ Lại Càng Ân Hận

Ở hôm ấy Bốc Viên cùng sư phụ chàng uống rượu, đàm luận những việc gần đây trong võ lâm ở vùng Lương Hồ. Dịch Vân thộn mặt ra mà nghe.

Trong lúc vô tình mục quang chàng chạm vào ánh mắt Thích Phương. Chàng thấy nàng gắp một miếng Không tâm thái để bên mũi mà chưa dứt vào miệng. Nàng dùng cặp môi đỏ hồng và mềm mại khẽ đụng vào miếng Không tâm thái. Trong khóe mắt có ý cười cợt ra điều không ăn rau mà chỉ hôn vào.

Lúc đó Dịch Vân hiểu được một điểm là sư muội cười mình là Không tâm thái.

Hiện giờ Dịch Vân ở trong phòng chứa củi, đầu óc chàng thoáng qua một ý nghĩ. Đột nhiên chàng tưởng chừng như tiếng gọi có hàm ý một cái hôn.

Tiếng hô hoán “Không Tâm Thái” lúc này hiển nhiên là thanh âm của sư muội Thích Phương. Nhất định không sai, nhất quyết không phải vì thần trí thất thường mà nghe lộn.

– Không Tâm Thái! Không Tâm Thái! Người ở chỗ nào?

Trong mấy tiếng hô hoán này bao hàm rất nhiều cảnh ôn nhu ngon ngọt.

Rồi chàng lẩm bẩm:

– Không! Không phải chỉ có thế. Trước kia ta cùng nàng ở cố hương, nàng hô ta có vẻ thân thiết, quan hoài, nhưng cũng có ý trịch thượng, tức giận, hay trách móc. Còn mấy tiếng “Không Tâm Thái” bữa nay hoàn toàn tỏ ra thắm thiết, thương yêu.

Đoạn chàng tự hỏi:

– Phải chăng nàng biết mấy năm nay ta phải chịu nhiều nỗi oan uổng cực kỳ đau khổ, nên đối với ta càng thêm phần thắm thía?

Có lúc chàng lại không tự tin ở tại mình, miệng lẩm bẩm:

– Ta đang ngủ mơ chẳng? Tại sao sư muội lại đến chốn này? Nàng đã lấy Vạn Khuê còn kiếm ta làm chi?

Nhưng thanh âm kia lại vang lên và tới gần thêm một chút:

– Không Tâm Thái! Người chúi ở đâu? Người thử coi xem ta có bắt được không?

Giọng nói còn tỏ ra rất hoan hỷ, rất thương tiếc!

Dịch Vân cảm thấy những mạch máu trong người đều căng thẳng. Chàng

không nhin được thở lên hồng hộc. Hai lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Chàng rón rén đứng dậy, ẩn mình sau đồng rơm, ngó qua khe cửa sổ ra ngoài thì thấy bóng sau lưng một cô gái hướng về phía mình. Nàng đang kiếm người.

Chàng lẩm bẩm:

– Đúng rồi! Đầu tóc kia, tấm lưng nhỏ bé kia, thân hình cao mà hơi gầy kia! Chẳng phải sư muội còn là ai nữa?

Lại nghe nàng vừa cười vừa la gọi:

– Không Tâm Thái! Người chưa chịu ra ư?

Đột nhiên nàng quay mặt lại.

Địch Vân hoa mắt lên. Chàng cảm thấy đầu óc choáng váng. Người đàn bà trước mắt chàng chính là Thích Phương. Cặp mắt nàng đen láy và ướt rượt. Sống mũi nàng ở đầu hơi gồ lên. Nàng có vẻ tiêu tụy hơn trước, nước da kém phần hồng hào, không được tươi như ngày còn là cô gái quê ở đất Hồ Nam. Nhưng đúng là sư muội của chàng. Có điều đem so với lúc chàng ở trong ngục còn ghi nhớ thì ngày nay biến đổi rất nhiều.

Người sư muội mà chàng nhớ nhung, yêu đương, lại phần nộ hiện ở ngay trước mắt.

Thích Phương vẫn cười hì hì la gọi:

– Không Tâm Thái! Người còn không ra ư?

Địch Vân nghe tiếng gọi đầy thâm tình, chàng mừng như người phát điên. Chàng toan đáp lại và chạy ra, vì lòng chàng chẳng lúc nào không nhớ đến nàng và mong mỗi được hội kiến.

Nhưng chàng vừa khoa chân cất bước, sức nhớ ra điều gì, tự hỏi:

– Đình đại ca thường bảo ta quá trung hậu thực thà, rất dễ mắc bẫy kẻ khác. Nay sư muội đã làm dâu nhà họ Vạn, Chu Kỳ lại mới chết về tay ta, biết đâu nàng chẳng cố ý lừa gạt cho ta lộ diện?

Chàng nghĩ tới đây, lập tức dừng bước.

Lại nghe Thích Phương gọi:

– Không Tâm Thái! Không Tâm Thái!

Địch Vân dao động tâm thần, tự nhủ:

– Nàng la gọi ta hoài, tình ý chân thật, quyết không phải giả dối. Vả lại nàng muốn giết ta, thì ta đành chết về tay nàng cũng được.

Lòng chàng se lại. Đột nhiên nảy ra ý niệm liều lĩnh, chẳng quản đến thân mình.

Lần thứ hai chàng cất bước đi ra, bỗng nghe tiếng cười của một đứa nữ hài vang lên. Tiếp theo là tiếng đứa nhỏ nói:

– Má má! Hai nhi ở đây thôi.

Địch Vân động tâm lại nhìn qua khe cửa sổ thì thấy đứa nữ hài mình mặc áo đỏ từ mé đông đang chạy lại. Nhưng nó còn nhỏ tuổi quá chân bước chập choạng, chưa được vững vàng.

Lại nghe Thích Phương vừa cười vừa cất giọng ôn nhu hô:

– Không Tâm Thái! Người ẩn ở chỗ nào mà má má kiếm mãi không ra?

Đứa nhỏ đắc ý đáp:

– Không Tâm Thái ở vườn hoa. Không Tâm Thái coi kiến bò.

Địch Vân tai ù đi. Chàng tưởng chừng bị người đánh mạnh một quyền vào trước ngực. Chàng tự hỏi:

– Chẳng lẽ sư muội đã sinh được đứa con gái kia? Chẳng lẽ con nàng kêu bằng Không Tâm Thái? Nàng hô Không Tâm Thái là gọi con nàng chứ không phải gọi ta ư? Chẳng lẽ ta chạy quanh chạy quẩn lại lạc vào nhà Vạn Chấn Sơn?

Mấy năm nay, trong lòng chàng lúc nào cũng ngấm ngấm hy vọng có một ngày kia đột nhiên phát giác ra sư muội không có chuyện lấy Vạn Khuê, những lời Thảm Thành đưa vào trong ngực hoàn toàn bịa đặt.

Ý nghĩ này của chàng chỉ để trong đầu óc, không dám nói hỏ ra với Đình Diển.

Thỉnh thoảng vào khoảng nửa đêm chàng mơ mộng thấy nàng, chàng sung sướng muốn nhảy bổ lên. Nhưng bây giờ chàng đã mất thấy tai nghe một đứa nữ hài kêu Thích Phương bằng má má thì còn nghi ngờ gì nữa?

Nước mắt chạy quanh làm cho thị tuyến lu mờ, chàng vẫn dăm dăm nhìn ra ngoài, thấy Thích Phương ngồi xuống giang tay để đứa nhỏ vừa cười vừa nhảy xổ vào lòng.

Thích Phương hôn vào mặt đứa nhỏ luôn mấy cái, vừa cười vừa nựng:

– Không Tâm Thái! Người tự tìm đường đi chơi. Ngoan quá! Ngoan quá!

Địch Vân chỉ ngó thấy một bên mặt nàng, với bộ lông mày dài, khéo môi cong cong. Gương mặt phinh phính hơn mấy năm trước, có phần trắng trẻo và xinh đẹp hơn. Té ra lúc trước chàng đã chủ quan tưởng nàng nhớ mình mà tiêu tụy.

Lòng chàng chua xót nghĩ thầm:

– Mấy năm nay nàng thành một vị thiếu nữ nhưng ở Vạn gia không phải làm việc canh tác ngoài đồng ruộng, cũng không phải dãi gió dầm mưa, lại được dinh dưỡng nhiều hơn trước thành ra có vẻ nhàn hạ.

Lại nghe Thích Phương nói:

– Không Tâm Thái đừng chơi ở đây nữa, theo má má về phòng thôi.

Đứa nhỏ đáp:

– Ở đây thích lắm. Không Tâm Thái coi kiến bò.

Thích Phương nói:

– Không được. Bữa nay ngoài vườn có ông ba bị chín quai mười hai con mắt hay bắt trẻ con. Không Tâm Thái về phòng thôi.

Đứa nhỏ ngây thơ hỏi:

– Ông ba bị nào? Bắt con nít để làm gì?

Thích Phương đứng dậy dặt tay đứa nhỏ nói:

– Ở trong ngục hai tên tù phạm hung dữ trốn mất rồi. Chúng là những ông ba bị. Ba ba người đi bắt chúng, chúng lại vào đây bắt Không Tâm Thái. Không Tâm Thái nghe lời má má về phòng mà chơi. Má má cho Không Tâm Thái đồ chơi có phải hay hơn không?

Đứa nhỏ không chịu đáp:

– Hài nhi không thích chơi cái đó đâu. Không Tâm Thái giúp ba ba bắt ông ba bị.

Địch Vân nghe Thích Phương mồm năm miệng mười bảo mình là kẻ hung dữ, là ông ba bị, trái tim chàng tưởng chừng chìm hẳn xuống.

Giữa lúc ấy, ngoài vườn rau vang lên những tiếng vó ngựa lộp cộp. Mấy người kỵ mã chạy qua.

Thích Phương rút trường kiếm ở sau lưng ra chạy vội đến cổng sau.

Đứa nhỏ nhoẻn miệng cười, coi giống hệt Thích Phương, nhưng nó lăm lăm đi về phía cửa phòng chứa củi.

Địch Vân đứng bên cửa sổ không dám nhúc nhích, chỉ sợ phát ra tiếng động nhẹ cũng đủ làm kinh động Thích Phương.

Tình trạng đã đến thế này, bất luận trường hợp nào, chàng cũng không muốn chạm trán cô sư muội đó nữa. Cái đó không phải chàng tự thẹn thân hình lam lũ, cũng không phải thương tiếc mối tình xưa nghĩa cũ, mà vì không kiềm chế nổi mối bi phẫn trong lòng.

Chàng tự hỏi: Mình không làm điều gì tội bại, vô cớ phải chịu đựng những cảnh khổ sở thảm khốc nhất trên thế gian. Sao nàng lại cho mình là con người tội bại?

Chàng thấy đứa nhỏ đi gần tới cửa phòng mình, chỉ mong nó dừng vào. Không hiểu nó nghĩ gì lại cứ xăm xăm bước tới.

Địch Vân dẩu mặt vào sau đồng rơm khẽ nói:

– Ra đi! Ra đi!

Đột nhiên đứa nhỏ nhìn thấy chàng đầu bù tóc rối, mặt mũi râu ria xồm xoàm coi gớm ghiếc. Nó sợ quá đứng ngẩn mặt ra, dương cặp mắt thao láo muốn

khóc lên mà lại không dám.

Địch Vân biết là cơ sự sắp vỡ lở, vì đứa nhỏ này khóc lên là hành tung của chàng lập tức bị Thích Phương phát giác.

Chàng liền tiến ra một bước, tay trái bồng đứa nhỏ lên, tay phải bịt lấy miệng nó. Hành động của chàng chậm mất một chút. Đứa nhỏ đã “Oe” lên một tiếng. Có điều tiếng la đột nhiên dừng lại vì bị Địch Vân giữ lấy miệng nó.

Thích Phương tuy mắt nhìn ra bên ngoài vườn mà trong lòng vẫn nghĩ tới đứa nhỏ. Đột nhiên nàng nghe tiếng la của nó có điều khác lạ, liền quay đầu nhìn lại thì không thấy nó đâu nữa.

Tiếp theo nàng nghe trong phòng chứa củi có tiếng động liền bước lẹ tới cửa phòng thì thấy một hán tử rậm râu, tóc rối, đầy mình máu me đã khô lại đang ôm đứa nhỏ, một tay lại bịt miệng nó.

Thích Phương chẳng còn hồn vía nào nữa. Nàng vung kiếm đâm vào mặt Địch Vân, miệng quát:

– Buông ngay đứa nhỏ xuống!

Địch Vân lòng như se lại, chán nản nghĩ thầm:

– Người giết ta thì giết quách đi!

Chàng thấy trường kiếm đâm tới cũng không né tránh.

Thích Phương ngăn người ra chỉ sợ tổn thương đến con gái, vội thu trường kiếm về. Nàng lại quát:

– Buông con ta ra!

Địch Vân thấy nàng chỉ kêu mình buông con xuống, tuyệt không nghĩ tới tình xưa, bất giác nổi giận. Chàng không buông đứa nhỏ, tay mặt rút một cành cây khô trong đồng củi để gạt lưỡi kiếm của Thích Phương và lùi lại một bước.

Thích Phương thấy hán tử hung dữ vẫn ôm chặt đứa nhỏ không chịu buông xuống, trong lòng lại càng kinh hãi. Nàng cảm thấy hai chân nhũn ra, liền hít một hơi chân khí phóng kiếm đâm tới vai bên hữu Địch Vân.

Địch Vân nghiêng mình tránh khỏi. Chàng dùng cành cây cầm bên tay phải làm kiếm phóng chênh chếch tới, rồi lại nhắm đâm vào sau lưng nàng.

Thích Phương kinh ngạc, la lên một tiếng:

– Ô hay!

Nàng thấy kiếm pháp rất quen thuộc. Chính là chiêu “Ca Ông Hám Thượng Lai” mà phụ thân nàng đã truyền thụ. Nàng không kịp suy nghĩ gì nữa, liền cúi đầu né tránh. Thanh trường kiếm trong tay nàng phóng ra hai chiêu “Hổ Thích Bôn Kinh Phong”, “Liên Sơn Nhược Bồ Đào”.

Gian phòng đã chật lại chứa đầy rơm củi. Chỗ trống chỉ đủ cho hai người

xoay xở, thành ra việc chiết chiêu tử đấu rất vương vít.

Địch Vân học nghệ với Thích Phương từ thuở nhỏ, chẳng ngày nào không chiết chiêu luyện kiếm, nên chiêu thức đã thuộc lòng. Bây giờ chàng thấy Thích Phương sử hai chiêu kiếm pháp này, tự nhiên theo những kiếm chiêu của sư phụ truyền thụ để hóa giải.

Chàng sử tới những chiêu “Lão Nê Chiêu Đại Thư, Mã Minh Minh Phong Tiểu Tiểu”. Thanh củi trong tay liền mở rộng đường, miệng chàng hú lên một tiếng dài, tay quét ngang ba chiêu.

Ngày trước sư huynh, sư muội luyện kiếm cứ đến chiêu này là Thích Phương không đỡ gạt được, nhưng hiện giờ chàng quét càn cảnh cây đến lần thứ ba, đột nhiên cổ tay tê chôn.

“Chát” một tiếng! Thanh củi rớt xuống đất.

Địch Vân giật mình kinh hãi, rồi chàng tỉnh ngộ ngay, miệng lẩm bẩm:

– Những ngón tay phải ta đã bị chặt đứt, dĩ nhiên suốt đời không sử kiếm được, thế mà ta quên mất.

Chàng ngừng đầu thấy Thích Phương tay cầm trường kiếm đưa tới trước ngực, mũi kiếm chỉ còn cách không đầy một tấc. Thân kiếm rung động không ngớt. Nàng lộ vẻ kinh ngạc không biết thế nào mà kể:

Hai người ngơ ngác nhìn nhau, chẳng ai nói câu gì.

Hồi lâu Thích Phương mới ấp úng:

– Địch... huynh đấy ư?

Cổ họng nàng dường như bị nghẹt, nói không thành tiếng.

Địch Vân gạt đầu, đưa đũa nhỏ ra trả lại Thích Phương.

Thích Phương liệng trường kiếm xuống, đón lấy đũa nhỏ, không biết nói sao.

Đũa nhỏ sợ quá muốn khóc, mà không khóc ra tiếng. Nó chúi đầu vào lòng mẹ, không dám ngó Địch Vân nữa.

Thích Phương nói:

– Tiểu muội... không biết là Địch huynh. Mấy năm nay...

Đột nhiên bên ngoài có tiếng đàn ông cất lên:

– Phương muội! Phương muội ở đâu vậy?

Tiếng hô mỗi lúc một gần. Họ đương tìm kiếm trong vườn rau.

Thích Phương đột nhiên biến sắc, khẽ bảo đũa nhỏ:

– Không Tâm Thái! Bá bá đây chẳng phải là ông ba bị. Người đừng nói gì với ba ba. Hiểu chưa?

Đũa nhỏ ngừng đầu lên ngó Địch Vân một cái khiếp sợ. Nó ọe một tiếng rồi

khóc òa lên.

Nam nhân ở bên ngoài nghe tiếng trẻ khóc liền chạy đến gọi:

– Không Tâm Thái! Đừng khóc! Đừng khóc! Ba ba đã tới đây!

Thích Phương ngó Dịch Vân một lần nữa rồi trở gót ra ngoài, xoay tay khép cửa. Nàng bỗng con gái ra đón trượng phu.

Dịch Vân đứng thộn mặt ra. Trong lòng nhộn lên trăm ngàn ý nghĩ, lại tựa hồ bên tai có những tiếng vang lên không ngớt:

– Ta chết đi là hơn! Ta chết đi là hơn!

Bỗng nghe có tiếng nam nhân cười hỏi:

– Không Tâm Thái làm sao mà khóc? Không Tâm Thái sợ gì vậy.

Dịch Vân biết người này là Vạn Khuê, trượng phu của Thích Phương. Chàng muốn đến bên cửa sổ xem hấn gần đây hình thù thế nào, nhưng chân chàng tựa hồ đóng đinh xuống đất không di động được nửa bước.

Lại nghe Thích Phương cười đáp:

– Tiểu muội cùng Không Tâm Thái đang chơi ở cổng sau thấy hai con ngựa chạy qua. Người cưỡi ngựa tay cầm binh khí, tướng mạo dữ tợn. Không Tâm Thái tưởng là kẻ hung ác đến bắt nó, nó sợ quá mới khóc òa lên.

Vạn Khuê cười nói:

– Đó là nhân viên ở phủ nha đuổi bắt tù phạm vượt ngục. Lại đây! Ba ba bỗng Không Tâm Thái. Ba ba đánh chết ông ba bị. Không Tâm Thái đừng sợ chi hết. Bao nhiêu ông ba bị bị ba ba đánh chết hết.

Dịch Vân buốt ruột nghĩ thầm:

– Bản lãnh nói dối của nữ nhân thật là đáo để! Nàng đã nói vậy thì dù đứa nhỏ có nói ra đã trông thấy ông ba bị, trượng phu nàng cũng không nghi ngờ gì nữa.

Rồi chàng lẩm bẩm:

– Hừ! Sao ta lại dẫu cho nàng? Người cứ lại bắt ta đánh chết đi là xong.

Chàng bước tới bên cửa sổ trông ra ngoài, thấy Vạn Khuê ăn mặc hoa lệ, tay bỗng đứa nhỏ đang đi vào trong.

Thích Phương cũng dựa vào bên hấn sóng vai mà đi, thái độ rất thân nhiệt.

Sư muội Thích Phương lấy Vạn Khuê là một điều mà Dịch Vân đã muôn ngàn lần nghĩ tới, nhưng bây giờ mới được mắt thấy.

Những kỳ vọng chàng mong mỗi là Thẩm Thành nói láo thì bây giờ sự thực hiện ra trước mắt, chàng không nhẫn nại được nữa, há miệng quát lên:

– Ta...

Chàng cúi xuống lượm thanh trường kiếm của Thích Phương bỏ lại dưới đất, muốn xông ra liều mạng với Vạn Khuê. Chàng nghĩ tới sở dĩ mình bị tù ngục cùng bao nhiêu tình cảnh khổ sở đều do kẻ thù trước mắt hãm hại. Hắn lại đoạt cả người yêu, nên lòng chàng lúc này không nghĩ gì nữa. Chỉ có một đường là giết được hắn hay chết về tay hắn.

Nhưng lúc chàng cúi xuống chợt ngó thấy thi thể của Đinh Điển dấu trong đồng cỏ khô. Đinh Điển hai mắt nhắm lại, vẻ mặt rất an tường. Chàng lại tự nhủ:

– Đinh đại ca lúc lâm tử đã ân cần dặn ta đem đi hợp táng với Lăng tiểu thư. Bây giờ ta ra liều mạng với Vạn Khuê, tuy ta chết về tay hắn cũng chẳng cần gì, nhưng không hoàn thành được tâm nguyện của đại ca.

Rồi chàng lại nghĩ:

– Ta yêu cầu sư muội, không chừng nàng có thể làm được...

Đoạn chàng lại tự mắng mình:

– Hừ hừ! Tên tiểu tử Dịch Vân kia! Việc người người không tự đảm đương, đem giao cho người khác thế nào được? Người chết xuống tuổi vàng còn mặt mũi nào nhìn thấy Đinh đại ca nữa? Lòng dạ sư muội người đã thế thì khi nào còn làm việc lớn cho người?

Nghĩ tới đây, chàng đành kiềm chế lòng khích phẫn.

Nhưng tiếng la vừa rồi đã làm kinh động Vạn Khuê.

Bỗng nghe hắn hỏi:

– Dường như trong phòng củi có người?

Thích Phương cười đáp:

– Vừa rồi tiểu muội thấy lão Vương vào đó xếp củi. Khuê ca! Tiểu muội đã nấu yến sào rồi, mau về ăn đi, Không Tâm Thái khóc hoài khóc hủ, cho nó về ngủ một giấc.

Vạn Khuê “Ồ” một tiếng rồi hỏi:

– Có phải lão Vương làm đầu bếp không?

Hắn bỗng con gái lên rồi hai vợ chồng sóng vai cất bước mỗi lúc một xa.

Dịch Vân trong lúc nhất thời đầu óc trống rỗng, không biết nghĩ gì.

Sau một lúc lâu, chàng giơ tay lên đấm vào đầu tự hỏi:

– Không thể ẩn lâu trong phòng củi này được. Nếu lão Vương mà tới thật để nấu cơm thì làm thế nào? Ta phải đem Đinh đại ca dấu kín một nơi rồi tự mình chuồn đi chỗ khác. Đến đêm hãy trở lại đưa di thể Đinh đại ca đi. Thôi đành thế vậy.

Nhưng chàng không còn dũng khí ra khỏi phòng củi. Chàng vừa khoa chân

cất bước, trong lòng liền có thanh âm kéo chàng lại:

– Nhất định sư muội sẽ đến thăm ta. Ta mà bỏ đi thì vĩnh viễn không còn cơ hội gặp nàng nữa.

Sau chàng lại tự nhủ:

– Dù mình gặp nàng thì được ích gì? Nàng đã có chồng có con, một nhà đầm ấm vui vẻ, thì còn coi kẻ tù phạm sát nhân vượt ngục này ra làm sao? Ta gặp lại nàng há chẳng là tự rước lấy cái bực mình vào thân?

Sau chàng lại tự hỏi:

– Hỡi ơi? Ta ở trong ngục chờ đợi bấy nhiêu năm, ngày mong đêm nhớ, chỉ hy vọng được gặp nàng một lần. Bữa nay sao lại bỏ lỡ cơ hội? Chẳng lẽ ta còn kỳ vọng nào khác? Bất quá ta chỉ cần hỏi coi nàng có được tin tức gì về sư phụ lão nhân gia không? Ta cũng muốn hỏi nàng về chuyện thấy mới nơi cũ. Ta vừa gặp tai họa sao nàng đã ruồng bỏ, không nghĩ gì đến ta nữa?

Chàng lại la thầm:

– Hỡi ơi! Hỏi những cái đó để làm gì? Nàng chẳng dối trá thì nói sự thực. Dối trá chẳng có gì đáng nghe, mà nói thực chỉ tổ làm cho ta thêm mối đau thương.

Sau một hồi suy đi nghĩ lại, chàng quyết ý lập tức ly khai, rồi lại không quyết định được.

Trước nay Dịch Vân vốn là người sáng khoái, không chần chờ lưỡng lự bao giờ, nhưng bữa nay chàng đụng phải một vấn đề khó giải quyết thành ra không quyết đoán được. Ở lại chàng biết là không ổn. Bỏ đi lại càng luyến tiếc.

Bao nhiêu lần sóng tư tưởng đang cồn lên trong đầu óc, bỗng nghe trong vườn rau có tiếng bước chân nhè nhẹ. Một người đang rón rén đi tới. Người đó đi mấy bước rồi dừng lại. Tiếp theo lại bước lại dừng. Hiển nhiên tâm thần cực kỳ hồi hộp, chỉ sợ có người phát giác.

Người đó đi tới mỗi lúc một gần.

Dịch Vân trống ngực đánh thành thành tự hỏi:

– Sư muội đến kiếm ta chẳng? Nàng định nói gì với ta? Phải chăng nàng cầu ta khoan thứ, hay còn có chút tình nghĩa cũ với ta?

Rồi chàng lẩm bẩm:

– Sư muội đến đây ta còn điều chi đáng nói với nàng? Hỡi ơi! Xong rồi! Xong rồi! Nàng ở vào hoàn cảnh phu thê hòa hợp, mẫu nữ từ ái. Ta vĩnh viễn không muốn gặp nàng nữa.

Đột nhiên đầy lòng cừu hận biến thành nguội lạnh, chàng tự nhủ:

– Ta vốn là đứa nhỏ cùng nghèo ở nơi thôn dã. Dù không phải chịu trường oan khuất này, sư muội cùng ta thành đôi vợ chồng, dĩ nhiên là một điều khoái lạc

cho ta, nhưng nàng phải chịu cực khổ nhọc nhằn, chứ chẳng được lợi gì. Ta định báo thù là giết Vạn Khuê hay sao? Nếu vậy sư muội sẽ biến thành quả phụ, chẳng lẽ trở về lấy ta? Ta đã thành cừu nhân giết chồng nàng thì nàng còn nghĩ gì đến ta nữa? Trước kia ta đã không bằng Vạn Khuê, bây giờ lại càng khác nhau một trời một vực. Mối oan cừu này từ đây kể như là xóa bỏ để vợ chồng mẹ con nàng được hưởng những ngày khoái lạc.

Chàng nghĩ tới đây, nhất quyết không muốn nói gì với Thích Phương.

Địch Vân cúi xuống ôm thi thể Đinh Diễm trong lồng ngực ra bỗng nghe đánh “Bình” một tiếng. Cửa phòng củi bị người đá bật tung.

Địch Vân giật mình kinh hãi quay đầu nhìn lại thấy một hán tử cao gầy tay cầm trường kiếm đứng ở trước cửa. Chính là Vạn Khuê.

o O o